

[Udenrigsministeren]

henvise til historisk præcedens. Det var det samme, Irland og Italien gjorde, da de ved en tilsvarende rådserklæring engang sidste år løste sig fra den forordning, der gjaldt vedrørende restriktioner for handelen med Argentina. Så jeg vil fastholde, at Danmark selvfølgelig, som det er sket, kan meddele, at nu er vi ikke bundet længere.

Så spørger hr. Holger K. Nielsen: ja men hvad betyder det i praksis for den mand, der i dag vil importere opretstående klaverer? Der er det meddelt ad de rette kanaler, at fra den 1. marts i år virker forordningen ikke længere. Det er også klart, at indtil dette lovforslag er vedtaget, vil en mand, der ansøger om licens til import af opretstående klaverer, kunne få det. Vi har altså et lille slip dér, og jeg henstiller alvorligt i forbindelse med det udvalgsarbejde, der skal foregå nu, at dette slip bliver så kort som muligt. Rent bortset fra det politiske i sagen ligger der også det rent praktiske, at de andre lande, der gerne vil føre restriktionerne videre uden pause, da ikke kan have nogen interesse i, at de varer, de holder væk, via Danmark kan sive ind i de andre EF-lande. Der er altså også et rent praktisk problem dér. Men jeg skal erkende over for hr. Holger K. Nielsen, at der er et slip på et par dage.

Jeg havde gerne set, at vi kunne have fortsat stille og roligt sammen med de andre med anvendelse af artikel 113, selv om jeg deler betænkeligheden ved at anvende artikel 113, men jeg følger mig vældig tiltrukket af den argumentation, der lyder, at det altså er noget, man gør på grund af foranstaltningernes begrænsede rækkevidde – det drejer sig om 1–2 pct. af vores samlede handel med Sovjetunionen – og for ikke i EF-arbejdet at skabe problemer, der ikke står i forhold til sagens omfang. Det synes jeg er et godt argument. Det var det argument, min forgænger i udenrigsministerstolen brugte i en pressemeddelelse den 9. marts 1982. Altså for ét år siden syntes socialdemokratiet, at man godt kunne leve med anvendelse af artikel 113 for ikke at skabe problemer, der ikke står i forhold til sagens omfang.

Den holdning hos den daværende socialdemokratiske regering blev jo uddybet ved senere lejligheder. F.eks. i marts sidste år, da der blev stillet spørgsmål her i salen af hr. Holger K. Nielsen, har min forgænger, hr. Kjeld Olesen, sagt vedrørende dette at an-

vende sanktioner over for Sovjetunionen, at regeringen ikke er i tvivl om Sovjetunionens ansvar i denne sag. Man har videre sagt, at man havde tvivl om at anvende artikel 113. Man har videre sagt – her citerer jeg fra en besvarelse, der blev givet 12. maj 1982 på en forespørgsel, hr. Holger K. Nielsen havde anmeldt her i tinget, ligeledes i marts sidste år – under henvisning til EFs udenrigsministermøde den 22.–23. februar 1982:

»Der var i denne situation enighed mellem medlemslandene om i konsekvens af 4. januar-erklæringen at reagere ved indførelse af kvantitative importrestriktioner for et begrænset antal varer.«

Man nævner videre de betænkeligheder, man har, og man slutter:

»... og da regeringen var og er fuldt ud enig i formålet, at markere en række vesteuropæiske landes afstandtagen fra udviklingen i Polen og Sovjetunionens rolle i denne sammenhæng, ønskede regeringen ikke ved at opretholde sit forbehold at blokere en vedtagelse af forslaget.«

Det store spørgsmål er så i dag: mener socialdemokratiet stadig det, de mente dengang? Mener socialdemokratiet, at situationen i Polen har udviklet sig til det bedre i forhold til december, således at Danmark ene af alle vestlige lande skal træde ud af de importrestriktioner, man nu engang har etableret?

Regeringens opfattelse i denne sag er klar nok: vi mener, at situationen i Polen har udviklet sig til det værre. Det har jeg nøjere gjort rede for i min skriftlige fremsættelse. På den baggrund mener vi ikke, at vi kan stå isoleret i forhold til vore allierede ved ene af alle at bryde de igangværende restriktioner over for Sovjetunionen.

Ivar Nørgaard (S):

Det var interessant at høre, at udenrigsministeren havde den, forstod jeg, klare opfattelse, at forordningen ikke gælder i øjeblikket for Danmark. Det er en fortolkning, som er overraskende, for den strider i hvert fald imod den form for jura, som jeg har haft kendskab til i den tid, jeg har haft med EF-samarbejde at gøre. Når man har en rådsforordning som her, så gælder den som lov her i Danmark. Der står udtrykkeligt i selve forordningen, at den er bindende i alle enkelt-